

Инокентий.

(Възмутено) Тогава трѣбва да благодаря, че не съмъ станалъ баща.

Тодоръ.

Да бѣше, дѣ да бѣше —.

Инокентий.

(Самоувѣрено) При все това, нищо не ме убѣждава противъ правотата на моитѣ рѣчи. А пъкъ кога се смисля, какво става и като си спомня, че единъ цѣлъ животъ съмъ билъ слѣпъ. О, Тодоре, не бива да се мълчи, прѣстѣпно е да се мълчи!

Тодоръ.

(Смутенъ) Значи, думитѣ ми, молбитѣ ми —

Инокентий.

Всѣки, който иска да стѣпи на краката си, не бива да слуша друго.

Тодоръ.

(Изправя се и застава на едно мѣсто) Тогава?

Инокентий.

Гледа съ внимание какъ Тодоръ мѣни лице) Азъ оставамъ на убѣдението си.

Тодоръ.

И тъй никаква отстъпка! (Съ твърдъ гласъ) Значи, стигна до тамъ — ти да осъждашъ.

Инокентий.

(Подразнено отъ повѣлительнитѣ му думи) Виновникътъ трѣбва да слуша правото слово, а не словото виновника.

Тодоръ.

(Неспокоенъ запущва цигара и тежко стѣпва на-